

[Krag.]

Medlem Hr. A. C. Mortensens Benægtelse af Rigtigheden heraf bliver ikke mere berettiget, fordi den gentages. Men jeg har dog fundet Anledning til ved denne Lejlighed at tilbagevise den Paastand, som her bliver fremført af det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen.

Se, i den Redegørelse, som jeg her har givet for Loven af April 1928 om Ændringer i Loven om kommunal Valgret af 1924, ligger en ren og klar Begrundelse for det Skridt, som man den Gang foretog. Nu ser jeg nok, at den højtærede Minister i sin Forelæggelsestale har udtalt Tvivl om, at den Ændring, der fandt Sted i 1928, havde saglig Begrundelse. Jeg siger: Skulde virkelig en stærkere saglig Begrundelse end den, der ligger i de Fakta, som er skildret ogsaa nu ved denne Lejlighed, være nødvendig? Jeg og mit Parti mener det ikke; men jeg vil jo gerne føje til, at under Behandlingen af denne Sag baade her i dette høje Ting og i det om Sagen nedsatte Udvalg erklærede jeg mig den Gang, som Indenrigsminister, rede til Forhandling, og da der fra socialdemokratisk Side i Udvalget ytrede Villighed til at acceptere Loven, naar det 7 Kvarteralers Skattekrav reduceredes til 6 Kvarteraler, ja, saa erklærede jeg mig rede til at modtage en saadan Ændring, hvis der kunde opnaas Enighed om Lovforslaget. Og jeg har ogsaa før her i dette høje Ting sagt, at jeg vilde have anset det for ganske overordentlig ønskeligt, om man kunde have opnaaet Enighed og derved faaet tilvejebragt Ro om denne Sag paa et Grundlag, som var forsvarligt, og som efter min Mening kunde bære. En saadan Enighed lykkedes det imidlertid ikke at opnaa, idet det konservative Folkeparti den Gang gik imod. Det var i hine Dage, hvor det konservative Folkeparti ikke overfor den siddende Regering var slet saa forhandlingsvilligt, som det senere har vist sig at blive overfor den nuværende; og Vilkaarene, som de var den Gang, maatte man selvfølgelig tage. Derigennem opstod saa Striden om hele denne Sag og Gennemførelsen ved et Flertal i den høje Rigsdag i Stedet for Gennemførelse i Enighed. Men nu at opfylde den højtærede Ministers Ønske og gaa tilbage til Bestemmelsen af 1924, det kan vi ikke tjene den højtærede Minister i. Vi er fuldt paa det rene med, at det kun er ønskeligt, at de flest mulige Borgere faar Adgang til at udøve kommunal Valgret, men Maaden, hvorpaa denne Adgang aabnes for dem, er ikke ligegyldig.

Den maa først og fremmest være i Overensstemmelse med gældende Lovs Ord og Aand, og Skatteydelse som Betingelse for Udøvelse af kommunal Valgret har lige siden Landkommunallovens og Købstadkommunallovens Vedtagelse i henholdsvis 1867 og 1868 været Betingelsen derfor og en Betingelse, hvis fuldkomne Velbegrundet-
hed altid har været anerkendt fra alle Sider.

Derfor vil jeg da spørge den højtærede Minister, om han tager Afstand fra den Praksis, som etableredes efter Gennemførelsen af den kommunale Valglov af 1924 med Hensyn til Fabrikation af kommunale Vælgere, og om den højtærede Minister vil medvirke til, at vi endelig faar dette Spørgsmaal løst, saaledes at ved Skatterestancers Indbetaling ældre Restancer skal gaa foran nye; vil den højtærede Minister være med til under alle Omstændigheder at sætte Bom for en Genoplivelse af Metoderne fra 1925, ja, saa kan vi særdeles vel forhandle om, om Fristen for Betaling af paalignet Skat som Betingelse for kommunal Valgret skal sættes til et Kalenderaar eller et andet kortere eller længere Tidsrum. Af den højtærede Ministers Stilling til disse Spørgsmaal vil vor Stilling til det her foreliggende Lovforslag afhænge.

Ole Bjørn Kraft: Det ærede Medlem Hr. Krag har jo paa sin sædvanlige omhyggelige og grundige Maade gennemgaaet hele dette Lovforslags Forhistorie og redegjort for den Udvikling, der førte til den Ændring, der vedtoges i 1928. Der manglede kun i denne Redegørelse, hvad jeg altsaa nu skal tilføje, en Meddelelse om, at det var fra konservativ Side, der i Landstinget blev taget Initiativ til Fremsættelsen af et Lovforslag, der endelig førte til det Lovforslag, der blev vedtaget i 1928, idet det var mit Partis daværende Formand i Landstinget, Hr. Piper, der fremsatte et Forslag, som senere fandt Tilslutning fra Regeringen.

De Synspunkter, som den Gang var fremherskende for det konservative Parti, er ikke blevet ændret siden da. Vi har nok iagttaget, at der hos den nuværende Regering synes at være en stærk Tilbøjelighed til at fremsætte Lovforslag, der ophæver eller ændrer alle de Vedtagelser, der har fundet Sted i Perioden 1926—29, og dette er maaske forstaaeligt for den højtærede Regerings og de højtærede Regeringspartiers Vedkommende, men lige saa megen Forstaaelse maa de jo kunne vise af, at vi fastholder de Standpunkter, som vi den Gang gav Udtryk for.